तीन सशक्त महिला

एक जपानी लोककथा

मराठी: अश्विनी बर्वे

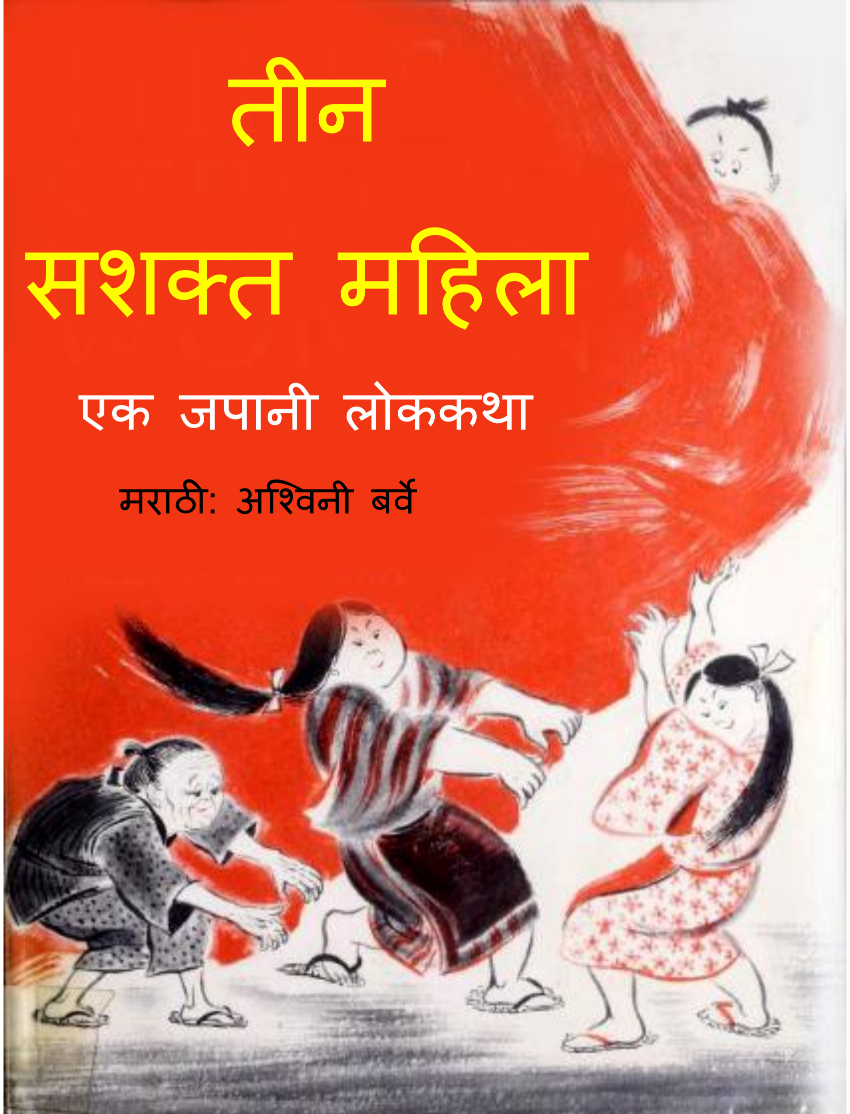

तीन सशक्त महिला

एक जपानी लोककथा

तीन सशक्त महिला

एक जपानी लोककथा

शेकडो वर्षांपूर्वी जपानमध्ये एक प्रसिद्ध पैलवान राहत होता. एके दिवशी, तो सम्राटासमोर कुस्ती खेळण्यासाठी राजधानीकडे जात होता.

लहान झाडांच्या खोडांसारख्या जाड पायांच्या आधाराने तो लांब पावले टाकत चालत होता. तो सात तासांपासून चालत होता आणि कदाचित न थकता आणखी सात तास चालू शकला असता.

शरद ऋतू होता, आकाश समुद्रासारखे निळे होते आणि हवेत गारवा होता. पडलेल्या थोड्याशा सूर्यप्रकाशात, रस्त्याच्या कडेची झाडे लाल आणि नारंगी रंगाची दिसत होती.

तो पैलवान हळूवारपणे 'झुन-झुन-झुन' गुणगुणत होता. तो आपल्या पायांच्या तालावरच गुणगुणत होता. त्याचे पातळ, तपकिरी कपडे वाऱ्याने फडफडत होते. त्याने तलवार बाळगली नव्हती. त्याला या गोष्टीचा अभिमान होता की, एखाद्या निर्जन किंवा अंधाऱ्या ठिकाणीसुद्धा त्याला तलवारीची गरज भासणार नाही. त्या बोचऱ्या थंड हवेने त्याला आठवण करून दिली की, आपल्यासारख्या उंच माणसासाठी महागडे उबदार कपडे शिवणे हे काही शिंप्याचे काम नाही. एका प्रसिद्ध पैलवानाप्रमाणे, तो धडधाकट, बलवान आणि थोडा गर्विष्ठ होता.

झाडांच्या मागून येणाऱ्या जोरदार प्रवाहाच्या आवाजावरून त्याला कळले की तो नदीकाठी चालत आहे. तो मोठ्याने 'झुन-झुन' गुणगुणू लागला; त्याला स्वतःचा आवाज आवडत होता आणि वाहत्या पाण्याच्या आवाजापेक्षा तो मोठा असावा असे त्याला वाटत होते.

तो विचार करू लागला: लोक मला 'शाश्वत पर्वत' म्हणतात कारण मी खूप मी एक शक्तिशाली पैलवान आहे—आणि धिप्पाडही. मी खूप शूर आहे, पण इतका नम्र आहे की मी स्वतःची कधीच स्तुती करत नाही....

मग त्याने एका मुलीला पाहिले, जी नदीतून आली असावी कारण तिने डोक्यावर एक बादली घेतली होती.

बादली घट्ट पकडलेले तिचे हात चिमुकले होते आणि प्रत्येक अंगठ्याच्या सांध्याखाली एक खळी होती. ती लालसर गाल आणि बटणासारखे नाक असलेली एक गुबगुबीत, लहान मुलगी होती. तिचे डोळे जणू एकाच क्षणी दहा हजार गमतीशीर कथांचा विचार करत होते. मोठ्या प्रयत्नाने ती रस्त्यावर चढली आणि पैलवानाच्या पुढे आनंदाने उड्या मारत धावू लागली.

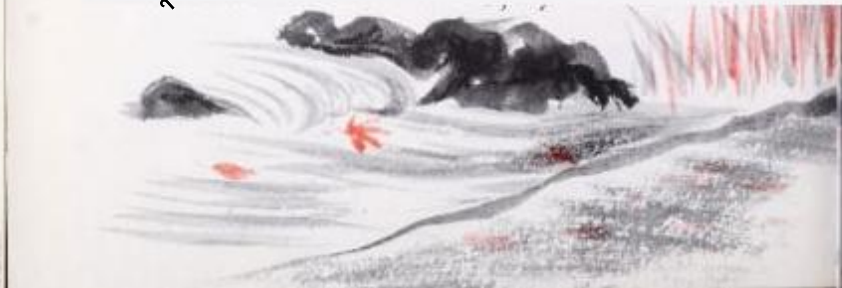

"जर मी या मुलीला गुदगुल्या केल्या नाहीत, तर मला आयुष्यभर पश्चात्ताप होईल," तो पैलवान हळू आवाजात म्हणाला. "ती नक्कीच किंचाळेल आणि मला खूप हसू येईल. जर तिच्या हातून बादली खाली पडली, तर त्यातही मजा येईल. "आणि मी धावत जाऊन नदीतून बादली भरेन आणि तीसुद्धा तिच्या घरी घेऊन जाईन."

तो हळूच पुढे सरकला आणि आपल्या एका मोठ्या बोटाने तिच्या बरगड्यांना हळुवारपणे स्पर्श केला.

"कुचुकुचुकुचुक!" ती म्हणाली, जो जपानी भाषेत एक खेळकर आवाज आहे.

ती मुलगी मोठ्याने हसली, किंचाळली आणि मग तिने आपले हात वर केले. ती खाली वाकली, आणि पैलवानाचा हात तिच्या शरीराच्या आणि हाताच्या मध्ये आला.

"हो-हो-हो! तू मला पकडलंस! आता मी हलूसुद्धा शकत नाही!" तो पैलवान हसत म्हणाला.

त्याला ती मुलगी चांगल्या स्वभावाची वाटली आणि तिला चिडवण्यात त्याला मजा आली. मग त्याने आपला हात मागे खेचण्याचा प्रयत्न केला.

पण त्याला आपला हात सोडवता आला नाही.

त्याने पुन्हा प्रयत्न केला आणि ह्यावेळी थोडा जास्त जोर लावला.

"अगं, मला आता जाऊ दे," तो म्हणाला.

मी खूप ताकदवान आहे. मी जास्त जोर लावला तर तुला दुखापत होईल.

“मग ते ओढा,” ती मुलगी म्हणाली, “मी शक्तिशाली लोकांचा आदर करते.”

ती चालायला लागली. त्या पैलवानाने आपला हात इतक्या जोराने ओढला की त्याच्या टाचांच्या घासण्याने जमिनीवर खोल चर उमटले, तरीही तो आपला हात सोडू शकला नाही आणि तो त्या मुलीच्या मागे चालत राहिला. तो जरी एखादे लहान कुत्र्याचे पिल्लू असता, तरी त्या मुलीने कदाचित त्याला इतका कमी आदर दाखवला नसता.

दहा मिनिटांनंतरही, तो हताशपणे तिच्या मागे चालत तिचा हात ओढत राहिला. रस्ता निर्मनुष्य होता आणि त्याला त्या अवस्थेत कोणीही पाहत नव्हते, याचेच त्याला समाधान होते.

"कृपया मला जाऊ द्या," तो गयावया करत म्हणाला. "मी प्रसिद्ध पैलवान एव्हर-माउंटन आहे. मला सम्राटासमोर कुस्ती खेळायची आहे."लाजेने आणि गोंधळाने त्याच्या डोळ्यात पाणी आले—“आणि तू माझ्या हाताला दुखवत आहेस.”

मुलीने तिच्या मोकळ्या हाताने बादली डोक्यावर तोलली. “अरेरे, बिचारा, सुंदर छोटासा कायमचा डोंगर,” ती म्हणाली. “दमलास का? मी तुला उचलून नेऊ?”

"मला उचलून नेण्याची गरज नाही. माझा हात सोडून दे, आणि मी तुला कधी भेटलोच नाही असं मी समजेन आणि तुला विसरून जाईन. तुला माझ्याकडून काय हवंय?" तो पैलवान खेदाने म्हणाला.

"मला फक्त तुला मदत करायची आहे," ती मुलगी म्हणाली. आता ती त्याला डोंगराच्या एका अरुंद वाटेवरून वर ओढत होती. "अरे, मला माहीत आहे की जेव्हा तुझा सामना इतर पैलवानांशी होईल, तेव्हा तुला इतर कोणत्याही पैलवानासारखी काही अडचण येणार नाही. तू जिंकशील किंवा हरशील, पण कोणत्याही परिस्थितीत तुला गंभीर दुखापत होणार नाही. पण तुला भीती वाटत नाही का की एके दिवशी तुझा सामना एका खूप शक्तिशाली माणसाशी होईल?"

चिरंतन पर्वताचा म्हणजे पैलवानाचा रंग फिका पडला. तो अडखळला. जपानमधील प्रत्येकजण आपल्यावर हसत आहे, अशी त्याने कल्पना केली. "कायम-पर्वत "

"बघितलंस? तू किती लवकर दमतोस," ती मुलगी म्हणाली. "मी अजून हळू चालेन. तू माझ्या आईच्या घरी का येत नाहीस? आम्ही तुला ताकदवान बनवू! राजधानीत तीन महिन्यांत कुस्तीचे सामने सुरू होतील. मला माहीत आहे, कारण माझ्या आजीनेही त्यात भाग घ्यायचं ठरवलं आहे. तिथे तू वाईट लोकांच्या संगतीत वेळ घालवशील आणि तुझ्यात जी काही थोडीफार ताकद उरली आहे ती वाया घालवशील."

"ठीक आहे. तीन महिने. मी येईन," तो पैलवान म्हणाला. त्याला वाटत होते की आता गमावण्यासारखं काहीच उरलं नव्हतं. त्याला ही भीतीही वाटत होती की, जर त्याने नकार दिला, जर त्याने तसे केले, तर ती मुलगी रागावेल आणि जोपर्यंत तो आपला विचार बदलत नाही तोपर्यंत त्याला झाडावर चढवून देईल.

“उत्तम,” ती आनंदाने म्हणाली. “आपण जवळजवळ पोहोचलो आहोत.”

तिने त्याचा हात सोडला. तो लाल आणि थोडा सुजलेला होता. “पण जर तू तुझं वचन मोडून पळून गेलास, तर मी तुझा पाठलाग करून तुला पकडेन आणि परत आणीन.”

लवकरच ते एका लहानशा दरीत पोहोचले. तिथे गवताचे छप्पर असलेले एक लहान घर होते.

"आजी घरी आहे, पण ती म्हातारी आहे आणि बहुतेक झोपली असेल," हाताने डोळ्यांवर सावली करत ती मुलगी म्हणाली. "पण आई शेतातून गाय आणत असेल—अरे, आई तिथेच आहे!"

त्याने हात हलवला. त्या बाईच्या हातात एक गाय होती. गाय जमिनीवर ठेवून तिनेही त्याला प्रतिसाद म्हणून हात हलवला.

ती हसली आणि अगदी आपल्या मुलीप्रमाणेच गवतावरून उड्या मारत त्यांच्या दिशेने आली. 'अरे, तिची चाल तर आणखीच दमदार आहे,' त्या पैलवानाने विचार केला.

"माफ करा," गायीचे केस कपड्यांवरून झटकत आई म्हणाली. "हे डोंगराळ रस्ते नुसते दगडांनी भरलेले आहेत. त्यामुळे माझ्या गायीच्या पायांना त्रास होतो. आणि मारू-मे, हा तरुण कोण आहे ज्याला तुम्ही सोबत आणले आहे?"

मुलीने सगळं समजावून सांगितलं. “आणि आपल्याकडे फक्त तीन महिने आहेत!” ती काळजीने म्हणाली.

"बरं, तीन महिने म्हणजे काहीही करायला फार मोठा काळ नाही, पण इतकाही कमी नाही की काहीच करता येणार नाही," आई विचारपूर्वक म्हणाली. "पण तो खूप अशक्त दिसतोय. त्याला भरपूर पौष्टिक पदार्थ खावे लागतील. जेव्हा तो थोडा सशक्त होईल, तेव्हा कदाचित तो आजीला साध्या कामांमध्ये मदत करू शकेल."

"ते योग्य ठरेल!" मुलगी म्हणाली, आणि मग तिने आपल्या आजीला मोठ्याने हाक मारली, कारण तिच्या आजीला थोडे कमी ऐकू येत होते.

"मी येतेय!" घरातून एक घोगरा आवाज आला, आणि एक बुटकी म्हातारी हातात काठी घेऊन लडखडत बाहेर आली. ती त्यांच्या दिशेने येत असताना, एका मोठ्या ओक वृक्षाच्या मुळांमध्ये तिचा पाय अडखळला.

"अरे! माझे डोळे पूर्वीसारखे राहिले नाहीत. या महिन्यात चौथ्यांदा मी या झाडाला धडकले आहे," असे म्हणत तिने आपले बारीक हात खोडाभोवती गुंडाळून ते जमिनीतून उपटले .

"अगं आजी! तू मला हे झाड उपटू द्यायला हवं होतं," मारू-मे म्हणाली.

"हम्म. माझ्या बिचाऱ्या म्हाताऱ्या पाठीला दुखापत झाली असावी," ती म्हातारी पुटपुटली. मग ती मोठ्याने म्हणाली, "मुली! हे झाड तोडून टाक, म्हणजे कोणालाही इजा होणार नाही. पण ते कोणावरही पडणार नाही याची काळजी घे."

"तू आईला झाड काढायला मदत कर," मारू-मे एव्हर-माउंटनला म्हणाला. "पण त्यानंतर मला वाटतं की तू ते तसंच सोडून द्यावं, फक्त बघत राहावं."

आई झाडाजवळ गेली. तिने ते दोन्ही हातांनी पकडले आणि उचलले . मग—स्त्रियांप्रमाणे किंचित धापा टाकत, अनाडीपणे ते फेकून दिले . - त्याने ते फेकून दिले . ते झाड हवेत उंच तरंगू लागले आणि उडता उडता लहान लहान होत गेले. एका हळुवार आवाजासह ते झाड डोंगराच्या कडेवर जाऊन पडले.

"अरेरे, किती विचित्र झालं," ती म्हणाली. "माझा त्याला डोंगरापलीकडे फेकून देण्याचा विचार होता. आता ते बहुतेक रस्ता अडवेल. मला उद्या सकाळी लवकर उठून त्याला बाजूला करावं लागेल."

तो पैलवान पूर्णपणे निःशब्द झाला होता. तो बेशुद्ध झाला होता.

"अरे! आपण त्याला झोपवायला पाहिजे," मारू-मे म्हणाली.

“बिचारा, अशक्त तरुण,” आई म्हणाली.

"आपण त्याला थोडी मदत करू शकलो असतो तर बरं झालं असतं. चल, मी त्याला उचलते; तो खूप हलका आहे," आजी म्हणाली. तिने त्या तरुणाला आपल्या खांद्यावर उचलले आणि काठी धरून खडखडाट करत घरात शिरली.

दुसऱ्या दिवसापासून, त्या तिघांनी एव्हरलास्टिंग माउंटनला त्यांच्या कल्पनेतील शक्तिशाली पुरुष बनवण्यास सुरुवात केली. त्यांनी त्याला साधे पण चिवट अन्न खाऊ घातले. दररोज, ते भात शिजवण्यासाठी वापरल्या जाणाऱ्या पाण्याचे प्रमाण कमी करत गेले. एके दिवशी, भात इतका कडक झाला की कोणताही सामान्य माणूस तो चावू शकत नव्हता . त्याला ते पचवता आले नाही.

दररोज त्याला पाच जणांचे काम करावे लागत असे आणि दर संध्याकाळी त्याला आजीसोबत कुस्ती खेळावी लागत असे. मारू-मी आणि तिच्या आईला वाटत होते की आजी सर्वात मोठी आणि सशक्त आहे, त्यामुळे तिच्याकडून चुकूनही त्याला इजा होऊ नये. त्यांचा असाही विश्वास होता की या व्यायामामुळे आजीच्या संधिवाताला थोडा आराम मिळेल.

त्याच्या लक्षात आले नाही, पण त्याची ताकद दिवसेंदिवस वाढत होती. आजीने आपल्या चेहऱ्यावरचे गोड स्मितहास्य न बदलता, त्याला पुन्हा हवेत उडवले आणि मग सहजपणे पकडले.

तो हे विसरला होता की या दरीबाहेर तो जपानमध्ये एक महान पैलवान होता आणि लोक त्याला नेहमी 'पर्वत' म्हणत असत. त्याचे एके काळी ओंडक्यांसारखे असलेले पाय आता खांब बनले होते. त्याचे मोठे हात दगडासारखे कठीण झाले होते. जेव्हा तो बोटांचे सांधे मोडायचा, तेव्हा तो आवाज एखाद्या थंड रात्री झाड मोडल्यासारखा यायचा.

कधीकधी तो जपानी पैलवानांप्रमाणे एक हालचाल करायचा—एक पाय हवेत उचलून जमिनीवर आपटायचा, आणि मग दुसरा. तेव्हा आजूबाजूच्या गावातील लोक आकाशाकडे पाहून म्हणायचे की ढग अवेळी गडगडाट करत आहेत.

लवकरच, तो अगदी आजीप्रमाणे झाडे मुळासकट उपटू लागला. तो ती फेकूही शकत होता—पण फार दूर नाही. तिसऱ्या महिन्याच्या अखेरीस, एका संध्याकाळी त्याने अर्ध्या मिनिटासाठी आजीला जमिनीवर पाडले.

"हेह!" ती मोठ्याने हसली आणि उठून बसली. तिच्या चेहऱ्यावरची प्रत्येक सुरकुती म्हणजे एक हास्यच होतं. "माझा कधीच विश्वास बसला नसता!"

मारू-मेने आनंदाने उडी मारून त्याला आपल्या मिठीत घेतले—पण हळुवारपणे. तिला भीती वाटत होती की तिच्या हातून त्याच्या बरगड्या मोडतील.

"उत्तम, उत्तम! किती ताकदवान आहेस तू," आई म्हणाली. ती रोजच्याप्रमाणेच त्याच वेळी आपली गाय घेऊन शेतातून घरी परतली होती. तिने गाय खाली ठेवली आणि त्या पैलवानाच्या पाठीवर थाप मारली.

तो आता सम्राटासमोर आपली खरी शक्ती दाखवण्यासाठी तयार आहे, यावर तिघीचेही एकमत झाले.

"उद्या जाताना ही गाय सोबत घेऊन जा," आई म्हणाली. "ती विकून स्वतःसाठी एक पट्टा विकत घे—एक रेशमी पट्टा. तुला सापडेल तो सर्वात मोठा आणि रुंद पट्टा घे आणि सम्राटासमोर आपल्या उपस्थितीचे प्रतीक म्हणून तो घाल."

मी तुझी एकुलती एक गाय घेण्याचा विचारसुद्धा करू शकत नाही. तू माझ्यावर आधीच कितीतरी उपकार केले आहेतस. आणि तुला शेतं नांगरायला तिची गरज आहे, बरोबर ना?

तिघीही खळखळून हसल्या. मारू-मे किंचाळली, तिची आई ओरडली. आजी इतक्या मोठ्याने नाकपुड्या फुगवू लागली की तिचा जवळजवळ श्वासच कोंडला आणि तिच्या पाठीवर थाप मारावी लागली.

"अरे देवा," आई हसत म्हणाली. "आपण आपल्या गाईकडून असं काही करून घेऊ असं तुला वाटलं होतं का! अहो, एकटी आजीसुद्धा पाच गाईंपेक्षा जास्त ताकदवान आहे!"

"ही गाय आमची पाळीव आहे," मारू-मे हसत म्हणाली. "तिचे तपकिरी डोळे खूप गोंडस आहेत."

"पण तिला रोज उचलून शेतात नेऊन परत आणणं हे खूप कंटाळवाणं काम आहे, जेणेकरून ती पुरेसं गवत खाईल," आई म्हणाली.

“तर मग, मला सम्राटाकडून बक्षीस म्हणून जी काही रक्कम मिळेल, ती तुम्हाला देण्याची परवानगी द्या,” असे शाश्वत पर्वत म्हणाला.

"अरे नाही! असा विचार आमच्या मनातही येणार नाही!" मारू-मे म्हणाली. "आमचं तुझ्यावर इतकं प्रेम आहे की आम्ही तुला कशासाठीही विकू शकत नाही. आणि अनोळखी लोकांकडून भेटवस्तू स्वीकारणं योग्य नाही."

"ते खरं आहे," तो अजस्त्र पर्वतासारखा माणूस म्हणाला. "मी आता तुझ्या आजी आणि आईची तुझ्याशी लग्न करण्याची परवानगी मागेन. मलाही या कुटुंबाचा भाग व्हायचं आहे."

“मग! मी लग्नाचा ड्रेस तयार ठेवते!" मारू-मे म्हणाली.

आजी आणि आईने यावर गंभीरपणे विचार केल्याचे नाटक केले, पण लवकरच त्या सहमत झाल्या.

दुसऱ्या दिवशी सकाळी, फॉरएव्हर-माउंटनने जपानी पैलवानांप्रमाणे डोक्यावर केसांची एक गाठ बांधली आणि निघण्याची तयारी केली. त्याने मारू-मे आणि आपल्या आईचे आभार मानले आणि सर्वात वयस्कर व आपली सर्वोत्तम कुस्तीची जोडीदार असलेल्या आजीला वाकून अभिवादन केले.

मग त्याने गायीला आपल्या बाहूंत उचलले आणि तो डोंगर चढू लागला. शिखरावर पोहोचल्यावर त्याने गायीला आपल्या खांद्यावर उचलले आणि मारू-मेला निरोप दिला.

तो पोहोचलेल्या पहिल्याच गावात –पैलवानाने गाय विकली. गाय खूप धष्टपुष्ट आणि निरोगी असल्यामुळे त्याला चांगला भाव मिळाला; तिने शेतात कधीच काम केले नव्हते. त्या पैशांनी त्याने त्याला सापडलेली सर्वात मोठी रेशमी पेटी विकत घेतली.

जेव्हा तो राजवाड्यात पोहोचला, तेव्हा त्याला तिथे अनेक पैलवान आधीच उपस्थित असलेले दिसले. ते सर्व आवारात बसून, भाताचे मोठे वाडगे खात होते आणि स्वतःची बढाई मारत होते. त्यांनी त्या अथांग पर्वताकडे फारसे लक्ष दिले नाही, तो इतक्या उशिरा का आला असेल याचाच ते विचार करत होते. काही पैलवानांना वाटले की तो खूपच शांत झाला आहे आणि बढाई मारत नाहीये.

राजदरबारातील सर्व पुरुष आणि स्त्रिया कुस्तीचे सामने पाहण्यासाठी राजवाड्यातील एका विशेष मंडपात बसले होते. त्यांनी सोन्याची भरतकाम केलेले, एकावर एक असे अनेक झगे घातले होते. दुपारच्या गारठ्यात त्यांच्या चेहऱ्यावर घामाचे थेंब गोठत होते.

राजघराण्यातील पुरुषांनी सोने आणि मौल्यवान रत्ने जडवलेल्या मोठ्या तलवारी धारण केल्या होत्या. त्यामुळे त्या तलवारी इतक्या जड झाल्या होत्या की, जरी त्यांना त्या वापरायच्या ठरवल्या असत्या तरी त्यांना त्या वापरता आल्या नसत्या. राजघराण्यातील स्त्रियांचे लांब काळे केस त्यांच्या बाजूने रुळत होते. त्यांनी आपले चेहरे इतके पांढरे रंगवले होते की त्या भयंकर दिसत होत्या.

त्यांनी त्यांच्या खऱ्या भुवया उपटून काढल्या आणि त्याजागी रंगीत भुवया लावून घेतल्या, ज्या पाहून असे वाटत होते की ती एखाद्या गोष्टीकडे आश्चर्याने पाहत आहे.

सम्राट पडद्यामागे एकटेच बसले होते. ते इतके महान होते की सामान्य लोकांना ते दिसतही नव्हते. ते एक थकलेले पण दयाळू वृद्ध गृहस्थ होते. कुस्तीचे सामने लवकर संपावेत अशी त्यांची इच्छा होती, जेणेकरून त्यांना आपल्या खोलीत परत जाऊन कविता लिहिता येतील.

पहिल्या लढतीसाठी निवडलेले दोन पैलवान म्हणजे सदैव-पर्वत, आणि संपूर्ण देशातील सर्वात मोठे पोट असलेला पैलवान होता. त्याने आणि सदैव-पर्वतने कुंपणावर थोडे मीठ शिंपडले. असे केल्याने दुष्ट शक्ती दूर राहतील, असा विश्वास होता.

मग दुसऱ्या पैलवानाने आपले पोट एका बाजूला वळवून, आपला पाय उचलला आणि जमिनीवर जोरात आपटला. एक मोठा धपकन आवाज झाला. त्याने एव्हर-माउंटनकडे रागाने पाहिले, जणू काही त्याला आव्हानच देत होता, “अरे बिचाऱ्या घाबरलेल्या माणसा, आता मला तुझा पाय आपटण्याचा प्रकार दाखव!”

एव्हर-माउंटनने आपला पाय उचलला. तो जमिनीवर आदळला.

वीज कोसळल्यासारखा एक भयंकर आवाज झाला. दुसरा पैलवान साबणाच्या बुडबुड्यासारखा पिंजऱ्याच्या बाहेर उडून गेला.

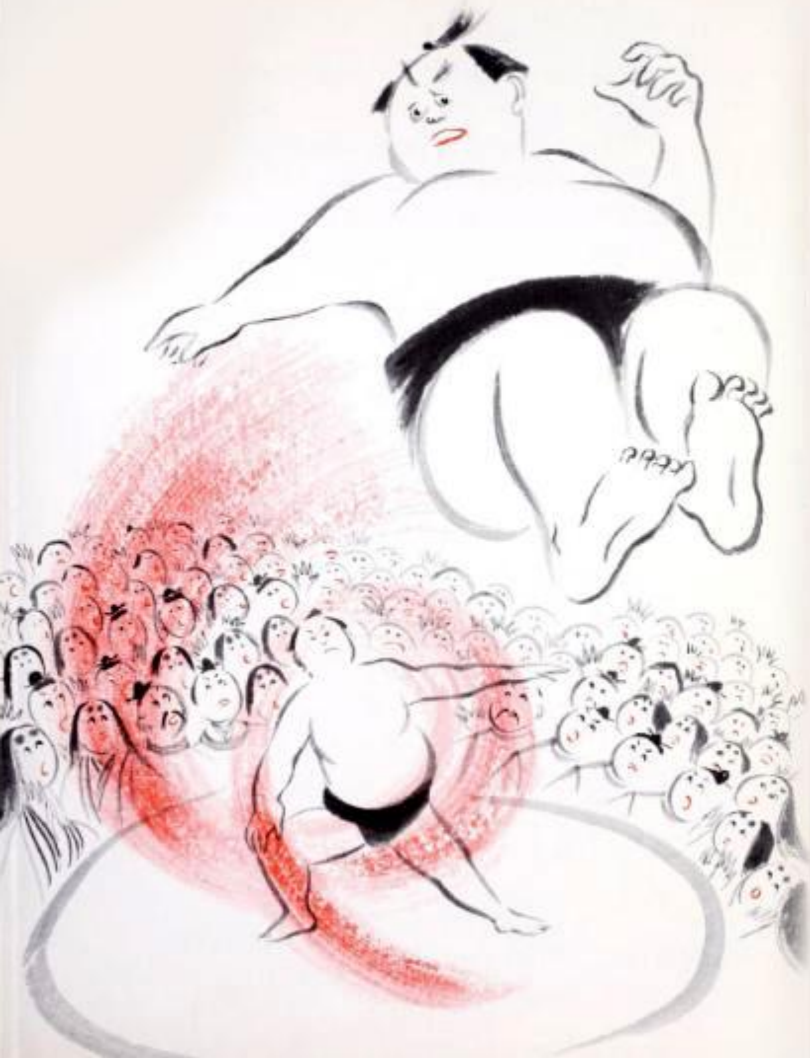

तो शांतपणे उठला आणि सम्राटाच्या पडद्यासमोर नतमस्तक झाला.

"पृथ्वीचे देव क्रोधित झाले आहेत. कदाचित मिठात काहीतरी गडबड झाली असावी," तो म्हणाला. "त्यामुळेच मी या वर्षी स्पर्धेत भाग घेणार नाही." असे म्हणून, जाताना हळूच काही शब्द बोलून तो निघून गेला. नेहमी संशयी नजरेने पर्वताकडे पाहणारा.

नेमक्या त्याच क्षणी, आणखी पाच पैलवानांनी स्पर्धेत भाग न घेण्याचा निर्णय घेतला. ते सर्व त्या अवाढव्य आकृतीवर संतप्त झालेले दिसत होते .

त्यानंतर, पर्वताने जमिनीवर हळूवारपणे आपला पाय आपटला. लढायला आलेल्या प्रत्येक पैलवानाला पर्वताने हळूवारपणे उचलून सम्राटाच्या पडद्यासमोर उभे केले आणि वाकून सम्राटाचे स्वागत केले.

राजकन्यांच्या भुवया आणखी उंचावल्या. राजपुरुष चिंताग्रस्त आणि भयभीत दिसत होते. त्यांना ते उग्र, शक्तिशाली पैलवान एकमेकांना ओढताना आणि उडवताना पाहायचे होते. पण तो पर्वत पैलवान नेहमीच सहजपणे जिंकत होता. फक्त पडद्यामागे बसलेला सम्राट आनंदी होता, कारण लढाई लवकरच संपणार होती आणि त्याला कविता लिहिण्यासाठी अधिक वेळ मिळणार होता.

त्याने संपूर्ण बक्षीस रक्कम सदैव-पर्वतला देण्याचा आदेश दिला.

"पण," तो म्हणाला, "तुम्ही आता आणखी कुस्ती न केलेलीच बरी." त्याने पडद्यातून बोट बाहेर काढून जमिनीवर बसलेल्या, लहान गुबगुबीत मुलांप्रमाणे निराशेने रडणाऱ्या पैलवानांकडे बघत म्हटले.

पर्वताने नेहमीच वचन दिले होते की तो पुन्हा कधीही कुस्ती खेळणार नाही. सर्वांनी सुटकेचा निःश्वास टाकला. खाली बसलेले काही पैलवान तर हसलेसुद्‌धा.

मी शेती करेन असं मला वाटतं. शाश्वत पर्वत म्हणाला आणि लगेच मारू-मे कडे परत जाण्यासाठी निघाला.

तो येताना पाहताच ती त्याच्याकडे धावत गेली. मारू-मेईने त्याला, बक्षिसाच्या रकमेने भरलेल्या त्याच्या जड पिशव्यांसकट उचलले . तिने त्याला डोंगराच्या अर्ध्या वाटेपर्यंत उचलून नेले. मग, हसत हसत तिने त्याला उभे राहायला मदत केली. उरलेला रस्ता तिने डोंगरालाच स्वतःला वाहून नेऊ दिला.

फॉरएव्हर-माउंटनने सम्राटाला दिलेले वचन पाळले आणि तो पुन्हा कधीही कुस्ती खेळला नाही. राजधानीतील सर्वजण त्याला लवकरच विसरून गेले. पण पर्वतांवर, जेव्हा कधीकधी जमीन हादरत असे आणि गडगडाटाचे आवाज ऐकू येत, तेव्हा लोक म्हणायचे की फॉरएव्हर-माउटन आणि मारू-मेची आजी एका दडलेल्या दरीत कुस्ती खेळत आहेत .

समाप्त